

Fundació "Studio Aureum"

Gioachino Rossini

"Soirées musicales"

30 anys

Temporada de concerts 2012-2013 concert núm. 3

Auditori del Conservatori, dijous 4 de febrer a les 20,30

El saló de Rossini

Carles Ponseti Verdaguer

Gioacchino Rossini (1792-1868), va desenvolupar una fulminant carrera com a compositor, amb només 37 anys, i amb una trentena llarga d'òperes (39) va decidir retirar-se. Pareix que la fama el va cansar i la seva salut no era el seu punt fort (va arrossellar des de molt jove una gonorrea tota la seva vida). Va passar llargues depressions i temporades apartat de tot, a més el metges i les medicacions sembla que agreujaren el seu estat.

Els doblers i el reconeixement que havia aconseguit amb les seves òperes, algunes tan populars com "Il Barbiere di Siviglia", "La Cenerentola", "La gazza ladra", "L'italiana in Algeri", "Semiramide", "Il viaggio a Reims", o "Guillaume Tell", l'hi permeteren retirar-se sense complicacions econòmiques.

Rossini entre d'altres coses va dedicar-se a l'altra passió de la seva vida: el menjar, gaudia de l'art de la cuina i tot el que envoltava, d'això ens ha deixat un bon grapat d'anècdotes.

Rossini ens apareix com el prototip del compositor de l'òpera "bufa", sembla que la seva ploma, el seu estil compositiu s'adaptaven perfectament a aquest gènere. Indubtablement Rossini era sarcàstic, enginyós i divertit, amb molt de sentit del humor, amic de les celebracions i sobretot de la bona cuina i el bon beure (encara que com hem dit a etapes de la seva vida va patir d'inestabilitat emocional i temporades d'apatia). La seva producció, encara que majoritàriament abraça l'estil "buffo", també mostra en algunes òperes una temàtica seriosa, sense oblidar algunes obres de música religiosa molts importants com: l'"Stabat Mater" i la "Petite Messe Solemnelle".

Rossini defensava la senzillesa de mitjans, la forma i l'equilibri en la composició i va conèixer a fons la música dels grans mestres com Bach o Mozart, a més va ser un gran pianista i improvisador, així ho detallen nombrosos comentaris i escrits.

L'any 1858 Rossini va retornar a París, després de les seves estades a Bolonya i Florència, on va sofrir una depressió. A París s'instal·là al segon pis de la rue de la Chaussée d'Antin. Allà va fixar la seva residència d'hivern, mentre que a l'estiu es va construir una casa a les afores de París, concretament a Passy. El pis contava amb estances amplies, dormitoris i un saló que seria el centre de reunió en el qual Rossini recuperaria el contacte amb la vida musical, social i cultural. Sabem que el seu dormitori, en el que rebia nombroses visites, tenia una peculiar decoració:

s'hi podien veure perruques, fotografies, condecoracions, joies, instruments, armes de foc... a sobre les taules, raspalls, escuradents, un tub per fabricar macarrons...

A París, Rossini es va començar a recuperar del seu estat anímic. La seva segona esposa Olympe Pélißier es va convertir en la seva ombra, el va cuidar i va organitzar tota la seva vida social. Aquesta es centrava en les vetllades que del dissabte 18 de desembre de 1858 fins al dissabte 26 de setembre de 1868 donaren a casa seva, conegüdes com els "samedi soirs". Artistes, polítics, diplomàtics i rics sovintejaren el saló de Rossini. Entre d'altres hi assistiren músics com Auber, Gounod, Liszt, Meyerbeer, Saint-Saëns, Verdi, les germanes Marchisio per les què Rossini va escriure alguns del més importants rols operístics i la messe Solemnelle, violinistes; Sarasate o Joachim, a més de joves talents. Els programes de les vetllades (alguns impresos) els preparava el mateix Rossini. El repertori era variat encara que la majoria d'obres eren compostes apostada per Rossini per a l'ocasió. També es feien sketxos o música de music-hall. Tot supervisat pel propi Rossini que no deixava passar qualsevol errada o sortida de to, i si algú es resistia a la seva autoritat, no tornava a ser convidat.

"Les soirées musicales" són un recull de peces, (vuit àries i quatre duets) amb acompanyament de piano publicades al 1835. Liszt, Respighi i Britten varen fixar-se amb elles, les orquestaren i desenvoluparen algunes d'aquestes peces. A partir del 1857 i fins al 1868 sota el títol de "Pechés de Vieillesse" (pecats de vellura), Rossini va publicar dotze quaderns de música vocal i instrumental (piano), plens d'imaginació i humor. Així, trobarem com diu Rossini als quaderns IV-VIII "...un poc de tot. Una recopilació de 56 peces semicòmiques per a piano.... dedicades a pianistes de quarta categoria, als quals tenc l'honor de pertànyer". Moltes d'aquestes obres s'interpretaren al saló de Rossini. La nostra proposta neix d'aquest ambient desenfadat, alegre i "buffó", música divertida, de qualitat, i amb una notable dificultat tècnica i virtuosística. Una música no escrita per al gran públic sinó per al gust dels qui la compartien i gaudien entre menjar i beure.

El salón de Rossini

Carles Ponseti Verdaguer

Gioacchino Rossini (1792-1868), desarrolló una fulminante carrera como compositor, con sólo 37 años, y con una treintena larga de óperas decidió retirarse. Parece que la fama lo cansó y su salud no era su punto fuerte (arrastró desde muy joven una gonorrea toda su vida). Pasó largas depresiones y temporadas apartado de todo, además los médicos y las medicaciones parecen que agravaron su estado.

El dinero y el reconocimiento que había logrado con sus óperas, algunas tan populares como "Il Barbiere di Siviglia", "La Cenerentola", "La gazza ladra", "L'italiana in Algeri", "Semiramide", "Il viaggio a Reims", o "Guillaume Tell", le permitieron retirarse sin complicaciones económicas.

Rossini entre otras cosas se dedicó a la otra pasión de su vida: la comida; gozaba del arte de la cocina y todo lo que rodeaba, de eso nos ha dejado un buen número de anécdotas.

Rossini nos aparece como el prototipo del compositor de la ópera "bufa", parece que su pluma, su estilo compositivo se adaptaban perfectamente a este género. Indudablemente Rossini era sarcástico, ingenioso y divertido, con mucho sentido del humor, amigo de las celebraciones y sobre todo de la buena cocina y el buen beber (aunque como hemos dicho en algunas etapas de su vida sufrió de inestabilidad emocional y temporadas de apatía). Su producción, aunque mayoritariamente abarca el estilo "buffo", también muestra en algunas óperas una temática seria, sin olvidar algunas obras de música religiosa muy importantes como: el "Stabat Mater" y la "Petite Messe Solemnelle".

Rossini defendía la sencillez de medios, la forma y el equilibrio en la composición y conoció a fondo la música de los grandes maestros como Bach o Mozart, además fue un gran pianista y brillante improvisador, así lo detallan numerosos comentarios y escritos.

El año 1858 Rossini retornó a París, después de sus estancias en Bolonia y Florencia, donde sufrió una depresión. En París se instaló en el segundo piso de la rue de la Chaussée d'Antin. Allí fijó su residencia de invierno, mientras que en verano se construyó una casa en las afueras de París, concretamente en Passy. El piso contaba con estancias amplias, dormitorios y un salón que sería el centro de reunión en el que Rossini recuperaría el contacto con la vida musical, social y cultural. Sabemos que su dormitorio, en el que recibía numerosas visitas,

tenía una peculiar decoración: se podían ver pelucas, fotografías, condecoraciones, joyas, instrumentos, armas de fuego ... sobre las mesas cepillos, palillos, un tubo para fabricar macarrones ... En París, Rossini se empezó a recuperar de su estado anímico. Su segunda esposa Olympe Pélissier se convirtió en su sombra, lo cuidó y organizó toda su vida social. Ésta se centraba en las veladas que desde el sábado 18 de diciembre de 1858 hasta el sábado 26 de septiembre de 1868 dieron en su casa, conocidas como los "Samedi Soir". Artistas, políticos, diplomáticos y ricos menudearon el salón de Rossini. Entre otros asistieron músicos como Auber, Gounod, Liszt, Meyerbeer, Saint-Saëns, Verdi, las hermanas Marchisio para las que Rossini escribió algunos de los más importantes roles operísticos y la Messe Solemnelle, violinistas; Sarasate o Joachim, además de jóvenes talentos. Los programas de las veladas (algunos impresos) los preparaba el mismo Rossini. El repertorio era variado aunque la mayoría de obras eran compuestas adrede por Rossini para la ocasión. También se hacían sketxos o música de music-hall. Todo supervisado por el propio Rossini que no dejaba pasar cualquier error o salida de tono, y si alguien se resistía a su autoridad, no volvía a ser invitado.

"Las soirées musicales" son un conjunto de piezas, (ocho arias y cuatro duetos) con acompañamiento de piano publicadas en 1835. Liszt, Respighi y Britten se fijaron en ellas, las orquestaron y desarrollaron algunas de estas piezas. A partir del 1857 y hasta 1868 bajo el título de "Pechés de Vieillesse" (pecados de vejez), Rossini publicó doce cuadernos de música vocal e instrumental (piano), llenos de imaginación y humor. Así, encontraremos como dice Rossini en los cuadernos IV-VIII "... un poco de todo. Una recopilación de 56 piezas semicómicas para piano.... dedicadas a pianistas de cuarta categoría, a los que tengo el honor de pertenecer". Muchas de estas obras se interpretaron en el salón de Rossini. Nuestra propuesta nace de este ambiente desenfadado, alegre y "buffo", música divertida, de calidad, y con una notable dificultad técnica y virtuosística. Una música no escrita para el gran público sino para el gusto de quienes la compartían y disfrutaban entre comer y beber.

Quarteto pastorale

L'asia in favile è volta
combatono i posenti,
sol tra pastori e armenti
discordia entrar non sa.
O care selve o care stanze di libertà.

Non fia che ferro ostile
brillar fra noi si veda,
che non alletta a preda
la nostra povertà.
O care selve o care stanze di libertà.

Tranquili il sol ci lascia
alor que si ritira,
tranquili il sol ci mira,
si, quando ritorno fa.
O care selve o care stanze di libertà,
si, si di libertà.

Ridiamo cantiamo

Ridiamo cantiamo
che tutto sen và
se noi la perdiamo
non torna l'età
la vita è un momento
si debe gofer
un soffio d'un vento
può farci Cader.
La rosache altera
fà pompa di se
dall' alba alla sera
piu quella non è.
Al fonte suo l'onda
non mai ritorno
diè un baccio alla sponda
bagnolla e passò.
Il pianto non vale stà fiso così
per ordine eguale
chi nac que mori.
Ridiamo cantiamo
finche durerà
la bella che abbiamo
pregievole età
la bella età.

La passeggiata

Finché sereno è il cielo,
limpida e cheta l'onda,
vogham di sponda in sponda,
amor ne guiderà.

Al flutto, all'aura, ai fiori,
noi parlerem d'amor
e il palpito del core,
per lor risponderà.

Ma ciel! gia fischia il vento,
s'ingrespa la laguna,
fischia il vento, presto!
rapidi il pie' moviam.

Ah! no, la luna appare,
vano timor fu solo,
in si ridente suolo
cantiamo, sì cantiam.

La gita in gondola

Voli l'agile barchetta
voga, voga marinara
or ch'Elvira mia diletta
a me in braccio sfida il mar.

Quartet pastoral

Àsia ha caigut en cendres,
hi combaten els poderosos,
només entre pastors i ramats
la discordia no sap entrar.
Oh estimats boscos, o estimats paratges de
llibertat.
Que no veiem brillar el ferro hostil entre
nosaltres,
que no ens arrosseguí com a presa
la nostra pobresa!
Oh, estimats boscos, oh, estimats paratges
de llibertat.
Tranquil el sol ens deixa
alhora que es retira,
tranquil el sol ens mira,
i tot d'una torna.
Oh estimats boscos, o estimats paratges de
llibertat, sí, sí, de llibertat.

Riem, cantem

Riem, cantem
que tot se'n va,
Si nosaltres la perdem,
no torna l'edat.
La vida és un moment,
s'ha de gaudir,
un buf de vent
ens pot fer caure.
La rosa que en altre temps
es vana d'ella mateixa,
des de l'alba al vespre
no és res més que ella mateixa.
L'onada mai va tornar
a la seva font,
va donar una besada a la platja,
la va banyar i parti.
De res val el plany,
així està fixat,
d'acord amb un ordre igual,
el que neix ha de morir.
Riem, cantem
fins que duri
l'edat que tenim,
la bella edat.

El passeig

Sempre que el cel està clar,
límpida i quieta l'onada,
remem de vorera a vorera,
l'amor ens guiarà.

A les ones, a la brisa, a les flors,
nosaltres parlarem d'amor
i el batec del cor,
respondrà per elles.

Però, oh céls! ja xiula el vent,
s'encrespa la llacuna,
xiula el vent, aviat!
ràpid movem el peu.

Ah! no, apareix la lluna,
ha estat només un inútil temor,
en la terra que somriu així,
cantem, sí, cantem.

El passeig en góndola

Vola l'àgil vaixellet
rema, mariner, rema
o que la meva estimada Elvira
desafíi el mar en els meus braços.

Cuarteto pastoral

Àsia ha caido en cenizas,
combaten los poderosos,
sólo entre pastores y rebaños la discordia
no sabe entrar.
Oh queridos bosques, o estimados parajes
de libertad.
¡Que no veamos brillar el hierro hostil
entre nosotros,
que no nos arrastre como una presa
nuestra pobreza!
Oh, queridos bosques, oh, estimados
parajes de libertad.
Tranquilo el sol nos deja
al tiempo que se retira,
tranquilo el sol nos mira,
i siempre vuelve.
Oh queridos bosques, o estimados parajes
de libertad, sí, sí, de libertad.

Riamos, cantemos

Riamos, cantemos
que todo se va,
si nosotros la perdemos,
no vuelve la edad.
La vida es un momento,
se debe disfrutar,
un soplo de viento
nos puede hacer caer.
La rosa que en otro tiempo
se jacta de sí misma,
desde el amanecer al anochecer
no es más que ella misma.
La ola nunca volvió
a su fuente,
dio un beso en la playa,
la bañó y partió.
De nada vale lamentarse,
así está fijado, de acuerdo
con un orden igual,
lo que nace debe morir.
Riamos, cantemos
hasta que dure
la edad que tenemos,
la bella edad.

El paseo

Mientras está sereno el cielo,
la ola limpia y quieta,
bogemos de orilla a orilla,
el amor nos guiará.

A las olas, a la brisa, a las flores
les hablaremos de amor
y el pálpito del corazón,
responderá por ellas.

Mas, cielos! ya silba el viento,
se encrespa la laguna,
deprisa! movamos
rápido el pie.

Ah; no, la luna aparece,
solo fue un vano temor,
en suelo tan risueño
cantemos si, cantemos.

El paseo en góndola

Vuela el ágil barquito
rema, marinero, rema
o que mi querida Elvira
desafíe el mar en mis brazos.

Brilla in calma la laguna
una vela non appar
palli detta e in ciel la luna
tutto in vita a sospirar.

Voga, voga marinar...

Se ad un bacio amor t'invita
non temer mio bel tesor
tu saprai che sia la vita
sol nel bacio del amor.

Ma già un zeffiro sereno
dolce ondeggia il mar...
vieni Elvira a questo sen'
vieni e apprendi a palpitar!

Voga, voga marinar...

La regata Veneziana
Voga, o Tonio benedeto,
Voga, voga, arranca, arranca:
Beppe el suda el batte l'anca,
Poverazzo el nol pò più.

Caro Beppe el me vecchieto,
No straccarte col te remo;
Za ghe semo, za ghe semo,
Spinze, daghe, voga più.

Ziel pietoso, una novizza
C'ha el so ben nella regada,
Fala, o zielo, consolada,
No la far stentarde più.

I gondolieri
Voghiam sull'agil vela,
bello risplende il cielo,
la luna è senza velo,
senza tempesta il mar.

Vogar, posar sul prato;
al gondoliere è dato
fra i beni, il ben maggior.

Non cal se brilla il sole,
o mesta appar la luna,
ognor sulla laguna
il gondoliere è Re.

Il Carnevale di Venezia
Siamo ciechi siamo nati
per campar di cortesia.
In giornata d'allegria
Non si niega carità!
Donne belle donne care
Per pietà, non siate avaré
A poveri vecchietti,
un tantin di carità.
Siamo tutti poverelli
che suonando i campanelli
E scuotendo i batocchi,
col do re mi fa sol la
Domandiam la carità.
Deh soccoreteci
Donnette amabili,
Siate benefiche coi miserabili
Noi siamo poveri
di buona bocca
Siam pronti a prendera
quel che ci tocca
Deh soccoreteci per carità
che carnevale morendo sta.

Brilla tranquil·la la llacuna
cap vela no es veu
Pàl·lida està la lluna en el cel
tot a la vida ha de sospirar.

Rema, rema ... marinier

Si l'amor et convida a un petó
no tinguis por tresor meu preciós, tu
sabrás quina cosa és la vida, només en el
petó d'amor.

Però ja hi ha una brisa serena
fa dolces ones el mar ...
Vine Elvira als meus braços
Vine i aprèn a palpitar!

Rema, rema ... marinier

La regata veneciana
Rema, o Tonio beneit,
rema, rema, arranca, arranca:
Beppe sua en llevar l'àncora,
pobret meu no pot més.

Estimat Beppe, el meu vellet,
no et cansis amb el rem;
venga que ja hi som,
afanya't, de pressa, rema més.

Cel pietós, una joveneta
que té el seu bé en la regata,
consola-la, oh cel,
no la facis patir més.

Els gondolers
Voguem sobre l'àgil vela,
brilla el cel bonic,
la lluna està sense vel,
sense tempesta està la mar.

Vogar, anar sobre l'aigua;
al gondoler li és donat,
entre els béns, el més gran.

No fa res si el sol brilla,
o trista apareix la lluna,
cada vegada més a la llacuna
el gondoler és el Rei.

El Carnaval de Venècia
Som cecs, hem nascut
per viure de gorra.
En jornada d'alegria,
no es nega caritat, caritat!
Dones belles, dones estimades,
per pietat, no sigueu avares,
feu als pobres ceguets
una mica de caritat, caritat!
Som tots pobrets
els que sonant les campanetes,
trucant als picaportes
amb el do re mi fa sol la
hi supliquem caritat.
Venga, socorreu-nos,
donetes amables
sigueu benèfiques amb els miserables.
Nosaltres som pobres
de bona boca,
som ràpids en menjar
tot el que pertoca.
Venga, socorreu-nos per caritat
que el carnaval està acabant.

Brilla tranquila la laguna
no se ve ninguna vela
Pálida está la luna en el cielo
todo en la vida tiene que suspirar.

Rema, rema ... marinero

Si el amor te invita a un beso
no temas tesoro mío precioso, tú sabrás
qué cosa es la vida, sólo en el beso de
amor.

Pero ya hay una brisa serena
hace dulces olas del mar ...
Ven Elvira a mis brazos
Ven y aprende a palpitar!

Rema, rema ... marinero

La regata veneciana
Rema, o Tonio bendito,
rema, rema, arranca, arranca:
Beppe suda al quitar el ancla,
pobrecito mío no puede más.

Amado Beppe, mi viejito,
no te canses con el remo,
venga que ya llegamos,
date prisa, rápido, rema más.

Cielo piadoso, una jovencita
que tiene su bien en la regata,
consuéllala, oh cielo,
no la hagas sufrir más.

Los gondoleros
Bogamos sobre la ágil vela,
brilla el cielo bonito,
la luna está sin velo,
sin tormenta está el mar.

Bogar, ir sobre el agua;
al gondolero le es dado,
entre los bienes, el más grande.

No importa si el sol brilla,
o triste aparece la luna,
cada vez más a la laguna
el gondolero es el Rey.

El Carnaval de Venezia
Somos ciegos, hemos nacido
para vivir de gorra.
En jornada de alegría,
no se niega caridad, caridad!
Mujeres bellas, mujeres queridas,
por piedad, no seáis avaras,
haced a los pobres cieguecitos
un poquito de caridad, caridad!
Somos todos pobrecitos
los que sonando las campanillas,
llamando a los picaportes
con el do re mi fa sol la
suplicamos caridad.
Ea, socorrednos,
mujercitas amables,
sed benéficas con los miserables.
Nosotros somos pobres
de buena boca
i estamos prontos a comer
todo lo que toca
Ea, socorrednos por caridad
que el carnaval está acabando.

Gioacchino Rossini
“Soirées musicales”

“Quarteto pastorale”
per a quatre veus i piano

“Ridiamo cantiamo”
per a quatre veus i piano

“La Passeggiata”
per a quatre veus i piano

“La gita in gondola”
per a tenor i piano

“La regata Veneziana”
per a dues veus i piano

“I Gondolieri”
per a quatre veus i piano

“Il carnevale di Venezia”
per a quatre veus i piano

“La pesca”
per a dues veus i piano

3 canzonette in dialetto Veneziano

per a mezzo-soprano i piano

I-**“Anzoleta avanti la regata”**

II-**“Anzoleta co passa la regata”**

III-**“Anzoleta dopo la regata”**

“O giorno sereno”
per a quatre veus i piano

“L’Orgia”

per a tenor i piano

“Dall’ Oriente l’astro del giorno”

per a quatre veus i piano

“La Danza”

(Tarantella Napoletana) per a tenor i piano

Studium

Solistes :

*Eulàlia Salbanyà ; mezzo-soprano
Antonio Aragón ; tenor*

Cor

*Sopranos : M José Campaner, Rosana Delgado,
Bàrbara Femenies, M Antònia Riutort, Francesca M Salas*

*Contraltos : Amelia Forteza, Joana Furió, Petra Genestra,
Margalida M Riutort, M de Gràcia Salas,
Montserrat Sobrevisas, M del Mar Tugores*

Tenors : Pau Juaneda, Guillem Nicolau, Joan Serra

*Baixos : Joan Brunet, Guillem Cortés,
Llorenç Melià, José Gabriel Serrano, Joan Carles Simó*

Piano :

Andreu Riera

Director :

Carles Ponseti Verdaguer

La pesca

Già la notte s'avvicina,
viene o Nice, amato bene,
della placida marina
le fresch' aure a respirar.

Non sa dir che sia diletto
chi non posa in queste arene
or che un lento zefiretto
dolcemente increspa il mar.

La regata Veneziana

Anzoleta avanti la regata

Là su la machina xe la bandiera,
varda, la vedistu, vala a ciapar.
Co quela tornime in qua sta sera,
o pur a sconderte ti pol andar.
In pope, Momolo, no te incantar.
Va, voga d'anema la gondoleta,
né el primo premio te pol mancar.
Va là, recordite la to Anzoleta
che da sto pergolo te sta a vardar.
In pope, Momolo, no te incantar.
In pope, Momolo, cori a svolar.

Anzoleta co passa la regata

I xe qua, i xe qua, vardeli, vardeli,
povereti i ghe da drento,
ah contrario tira el vento,
i gha l'acqua in so favor.

El mio Momolo dov'elo?
ah lo vedo, el xe secondo.
Ah! che smania! me confondo,
a tremar me sento el cuor.

Su, coragio, voga, voga,
prima d'esser al paleto
se ti voghi, ghe scometo,
tutti indrio ti lassarà.

Caro, caro, par che el svola,
el li magna tuti quanti
meza barca l'è andà avanti,
ah capisso, el m'a vardà.

Anzoleta dopo la regata

Ciapa un baso, un altro ancora,
caro Momolo, de cuor;
qua destrachite che xe ora
de sugarte sto sudor.

Ah t'o visto co passando
su mi l'ocio ti a butà
e go dito respirando:
un bel premio el ciaparà,

sì, un bel premio in sta bandiera,
che xe rossa de color;
gha parlà Venezia intiera,
la t'a dito vincitor.

Ciapa un baso, benedeto,
a vogar nissun te pol,
[de casada, de tragheto]1
ti xe el megio barcarol.

La pesca

Ja la nit s'acosta,
vine, Nice, estimada,
de la plàcida mar,
a respirar la fresca brisa.

No sap què és el millor,
aquell que no plana en aquests llocs, que
un zèfir lent
suaument encrespa les ones de la mar.

La regata Veneziana

Anzoleta abans de la regata

Allí a la llotja hi ha la bandera
mira, pots veure-la, vés-la a cercar.
Torna amb ella aquí aquest vespre i si
no, ja et pots amagar. A popa, Mòmolo,
no t'embambis. Vinga, rema amb totes
les forces la gondoleta,
no pots perdre el primer premi.
Vés allí i recorda la teva Angeleta que
des d'aquesta pèrgola et mira. A popa,
Mòmolo, no t'embambis,
a popa, Mòmolo, vola.

Anzoleta quan passa la regata

Són aquí, mirau-los
pobres, ja són dins
el vent els va en contra
però l'aigua els va a favor.

I el meu Mòmolo, on és?
ah, ja el veig; va segon
Ai, quina ànsia; pas pena
i sent el cor com batega.

Au, coratge, rema, rema
abans de guanyar apostarem
que si no atures de remar
els deixaràs a tots enrere.

Estimat, pareix que voles
els avances a tots.
els guanyes de mitja barca
Ah, ja ho entenc, m'ha mirat!.

Anzoleta després de la regata

Té, una besada, i una altra
estimat Mòmolo, del meu cor.
Reposa devora meu, que ara és hora
de llevar-te la suor.

Ja t'he vist quan passaves
que em miraves
i m'he dit, sospirant:
es guanyarà una besada.

Sí, la bandera és un premi
quan és de color vermell.
Venècia sencera ha parlat
proclamant-te vencedor.

Té, una besada, beneït,
ningú no rema com tu.
Dels barquers de família i dels de
tragheto tu ets el millor gondoler.

La pesca

Ya la noche se acerca,
ven, Nice, querida,
de la plácida mar,
a respirar la fresca brisa.

No sabe qué es lo mejor,
aquej que no plana en estos sitios,
que un céfiro lento
suavemente encrespa las olas del mar.

La regata Veneziana

Anzoleta antes de la regata

Allí en el palco está la bandera
mira, puedes verla, ve a buscarla. Vuelve
con ella aquí esta noche y si no, ya te
puedes esconder. A popa, Mòmolo, no te
distraigas. Venga, rema con todas las
fuerzas la gondoleta,
no puedes perder el primer premio.
Ve allí y recuerda tu Angelita que desde
esta pérgola te mira. A popa, Mòmolo, no
te distraigas,
a popa, Mòmolo, vuela.

Anzoleta cuando pasa la regata

Están aquí, miradlos
pobres, ya están dentro,
el viento les va en contra
pero el agua les va a favor.

¿Y mi Mòmolo, dónde está?
ah, ya lo veo; va segundo.
Ay, qué ansia; sufro
y siento el corazón como late.

Vamos, valor, rema, rema
antes de ganar apostaremos,
que si no paras de remar
los dejarás a todos atrás.

Querido, parece que vuelas
los avanzas a todos.
Les ganas de media barca,
ah, ya lo entiendo, me ha mirado!.

Anzoleta después de la regata

Toma, un beso, y otro estimado
Mòmolo, de mi corazón. Reposa junto
mío, que ahora es hora de quitarte el
sudor.

Ya te he visto cuando pasabas
que me mirabas
y me he dicho, suspirando:
se ganará un beso.

Sí, la bandera es un premio
cuando es de color rojo.
Venecia entera ha hablado
proclamándote vencedor.

Toma, un beso, bendito,
nadie rema como tú.
De los barqueros de familia y de los de
tragheto, tú eres el mejor gondolero.

Ogiorno sereno

O giorno sereno di speme è d'amor,
di gioia nel seno ci palpita il cor.
Congiunti ed amici
con teneri auspici,
d'Olimpo festeggiano il lieto destin,
e grati concenti risponda gioconde,
del ebro le sponde dal vago confin.

O giorno sereno di speme è d'amor,
a Olimpo predice i doni del ciel.
Speranza gradita
chi ti diè vita,
per te lor men grave l'etade sarà,
che al lido di pace il vano affannoso,
al figlio pietoso di fior spargerà.

O giorno felice di speme è d'amore,
a Olimpo predice che lieto sarà,
o giorno felice di speme d'amore,
a Olimpo predice che lieto sarà.
Viva Olimpo.

L'orgia

Amiamo, cantiamo
le donne e i liquor,
gradita è la vita
frà Bacco ed Amor.
Se Amore ho nel core,
ho il vin nella testa,
che gioia che festa,
che amabile ardor.

Amando, scherzando,
trincando liquor,
m'avvampo, mi scampo
da noie e dolor.
Cantiam, gradita è la vita
fra Bacco ed Amor !

Danziamo, cantiamo,
alziamo il bicchier,
ridiam, sfidiam
i tristi pensier !
Regina divina,
la madre d'amor,
guiliva ravviva
rinuova ogni cor.

Balzante, spumante
con vivo bollor,
e il vino divino
del mondo signor.

Già ballo traballo
che odor, che vapor
si beva ribeava
con sacro furor.
Cantiam, gradita è la vita
fra Bacco ed Amor !

Dall' Oriente l'astro del giorno

Dall' Oriente l'astro del giorno
Lieto e ridente sorgendo và
Di luce adorno. Il colle il prato
tutto d'intorno brilla di già
Ti rendi a noi, vieni alle selve
Da' strali tuoi cadan le belve
Così l'oppresso
Tuo core amante
Abbia un istante d'ilarità!

Oh, dia clar!

Oh, dia clar d'esperança i d'amor, el cor
batega d'alegria en el meu pit.
Els familiars i amics
amb desitjos tendres,
d'Olympus celebren el feliç destí,
i sabent-se agraïts responen joiosament,
a les voreres del port un destí incert.

Oh, dia clar d'esperança i d'amor, a
Olympus anuncia els dons del cel.
Esperança benvinguda
que et va donar la vida,
per a tu serà menys pesada l'edat, quan el
buf inútil, en la pau de la platja, espargirà
flors al seu fill piadós.

Oh, feliç dia d'esperança i d'amor, Olympus
es complau a predir que serà feliç, oh dia
d'esperança i d'amor,
Olympus es complau a predir que serà
feliç. Visca Olimp!

L'orgia

Estimem, cantem
les dones i el licor,
benvinguda és la vida
entre Bacus i Cupido.
Si tinc amor al meu cor,
tinc el vi al cap,
quina alegria, quina festa,
quin amable ardor.

Estimant, fent bromà,
bevent licor,
m'evadeixo, m'escapo
d'angoixa i de dolor.
Cantem, agradable és la vida
entre Bacus i l'Amor!

Ballem, cantem,
elevem la copa,
riem, allunyem
els pensaments tristes!
Reina divina,
la mare de l'amor,
joia renascuda,
renova cada cor.

Brillant, escumant
amb viva ebullició,
és el vi diví
senyor del món.

Ja ball i trontoll
quina olor, quin vapor
es beu i es torna a beure
amb fúria sagrada.
Cantem, agradable és la vida
entre Bacus i l'Amor!

De l'Orient l'astre del dia

De l'Orient l'astre del dia
feliç i somrient va sortint
adornat de llum. El turó, el prat,
tot al voltant ja va brillant.
Mira'ns, vine als boscos,
amb les teves fletxes caiguin les bésties.
D'aquesta manera el teu oprimit cor
enamorat,
tingui un instant d'hilaritat.

Oh, día claro!

Oh, día claro de esperanza y de amor, el
corazón late de alegría en mi pecho.
Los familiares y amigos
con deseos tiernos, de Olimpo celebran el
feliz destino, y sabiéndose agradecidos
responden gozosamente, en las orillas del
puerto por un destino incierto.

Oh, día claro de esperanza y de amor,
a Olimpo anuncia los dones del cielo.
Esperanza bienvenida
que te dio la vida,
para ti será menos pesada la edad, cuando
el soplo inútil, en la paz de la playa,
esparcirá flores a su hijo piadoso.

Oh, feliz día de esperanza y de amor,
Olimpo se complace en predecir que será
feliz, oh día de esperanza y de amor,
Olympus se complace en predecir que será
feliz. ¡Viva Olimpo!

La orgía

Amemos, cantemos
a las mujeres y al licor,
bienvenida es la vida
entre Baco y Cupido.
Si tengo amor en mi corazón,
tengo el vino en la cabeza,
qué alegría, qué fiesta,
qué amable ardor.

Amando, bromeando,
bebiendo licor,
me evado, me escapo
de angustia y de dolor.
Cantemos, agradable es la vida
entre Baco y el Amor!

Bailemos, cantemos,
elevemos la copa,
riamos, alejemos
los pensamientos tristes!
Reina divina,
la madre del amor,
joya renacida,
renueva cada corazón.

Brillante, espumante
con viva ebullición,
es el vino divino
señor del mundo.

Ya bailo y me tambaleo
qué olor, qué vapor
se bebe y se vuelve a beber
con furia sagrada.
Cantemos, agradable es la vida
entre Baco y el Amor!

De Oriente el astro del día

De Oriente el astro del día
feliz y sonriente va saliendo
adornado de luz. El cerro, el prado, todo
alrededor ya brilla.
Míranos, ven en los bosques,
con tus flechas caigan las bestias.
De esta manera tu oprimido
corazón enamorado,
tenga un instante de hilaridad.

La Danza

Già la luna è in mezzo al mare,
mamma mia, si salterà!
L'ora è bella per danzare,
chi è in amor non mancherà.
Già la luna è in mezzo al mare,
mamma mia, si salterà!

Presto in danza a tondo, a tondo,
donne mie venite quà,
un garzon bello e giocondo
a ciascuna toccherà,
finchè in ciel brilla una stella
e la luna splenderà.
Il più bel con la più bella
tutta notte danzerà.

Mamma mia, mamma mia,
già la luna è in mezzo al mare,
mamma mia, mamma mia,
mamma mia, si salterà.

Salta, salta, gira, gira,
ogni coppia a cerchiova,
già s'avanza, si ritira
e all' assalto tornerà!

Sera, sera, colla bionda,
colla bruna và quà e là
colla rosa và a seconda,
colla smorta fermo stà.
Viva il ballo a tondo a tondo,
sono un Re, sono un Bascià,
e il più bel piacer del mondo
la più cara voluttà.

Mamma mia, mamma mia,
già la luna è in mezzo al mare,
mamma mia, mamma mia,
mamma mia, si salterà.

La Dansa

Ara la lluna és al mig de la mar,
mare meva, a ballar!
L' hora és bonica per dansar,
Qui està enamorat no faltarà.
Ara la lluna és al mig de la mar,
mare meva, a ballar!....

Prest a ballar en rotllo, en rotllo,
dones meves, veniu aquí,
un jove hermós i alegre
us tocarà a cadascuna,
mentre al cel brilla una estrella
i la lluna resplendeix.
El més hermós ballarà
tota la nit amb la més hermosa.

Mare meva, mare meva,
ja la lluna és al mig del mar,
mare meva, mare meva,
mare meva, a ballar!

Salta, salta, gira, gira,
cada parella en cercle
ja s'avança, es retira i
torna a l'assalt!.....

Per la tarda amb la rossa,
amb la morena va d'aquí cap allà,
amb la roja va a la segona,
amb l'avorruda s'està quiet.
Visca el ball en rotllo,
sóc un rei, sóc un paixà,
és el plaer més gran del món,
el desig més preuat.

Mare meva, mare meva,
ja la lluna és al mig del mar.....
mare meva, mare meva,
mare meva, a ballar!....

La Danza

Ahora la luna está en medio del mar,
madre mía, a bailar!
La hora es bonita para bailar,
Quien está enamorado no faltará.
Ahora la luna está en medio del mar,
madre mía, a bailar!

Presto a bailar en ruedo, en ruedo, mujeres
mías, venid
aquí, un joven hermoso y alegre
os tocará a cada una,
mientras el cielo brilla una estrella
y la luna resplandece.
El más hermoso bailará
toda la noche con la más hermosa.

Madre mía, madre mía, ya la luna está en
medio del mar,
madre mía, madre mía
madre mía, a bailar!.

Salta, salta, gira, gira,
cada pareja en círculo
ya se avanza, se retira
y vuelve al asalto!.

Por la tarde con la rubia,
con la morena va de aquí para allá,
con la pelirroja en la segunda,
con la aburrida está quieto.
Viva el baile en ruedo,
soy un rey, soy un pachá,
es el placer más grande del mundo,
el deseo más preciado.

Madre mía, madre mía, ya la luna está
en medio del mar,
madre mía, madre mía
madre mía, a bailar.

Traducció i adaptació dels textos: Ariadna Vila i Joan Carles Simó

" Per als italians, la música- es queixava Berlioz- és un plaer sensual i res més. Senten per aquesta noble expressió de la ment sols un poc més de respecte que per l'art de la cuina. Desitgen una partitura que, com un plat de macarrons, pugui ser assimilada immediatament sense que es vegin obligats a pensar en l'assumpte, o fins i tot a prestar-li atenció".

" Para los italianos, la música- se quejaba Berlioz- es un placer sensual y nada más. Solo sienten por esta noble expresión de la mente un poco más de respeto que por el arte de la cocina. Desean que una partitura, como un plato de macarrones, pueda ser asimilada inmediatamente sin sentirse obligados a pensar en el asunto , o prestarle atención".

Temporada 2012-13

“Música a la cort de Dresden” (II)

Giovanni Antonio Ristori
“Messa per il Santissimo Natale”

Auditori del Conservatori, dilluns 18 de febrer a les 20,30

*Fundació
Studium Aureum
2012-2013*

30 anys d'Studium

www.fundaciostudiumaureum.cat

email: info@fundaciostudiumaureum.cat

Taller
d'instruments